

Φεστιβάλ Βεσάκ, Μάιος 2025

Η Πνευματοποίηση της Επιθυμίας

Christine Morgan

(τη συνάντηση διευθύνει ο

Laurence Newey)

Καλωσορίσατε, όλοι σας, στη συνάντηση πανσελήνου του Ταύρου και στον εορτασμό του Φεστιβάλ του Βεσάκ, στο οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια. Η ώρα αιχμής της πανσελήνου ήταν στις 5.56μμ BST (19:56 ώρα Ελλάδας). Η ισχύς του ομαδικού διαλογισμού αυξάνεται την ώρα της πανσελήνου λόγω των ενεργειών που ρέουν ανεμπόδιστα μεταξύ του ήλιου και της γης και αυτή η ευθυγράμμιση επιτρέπει σε άτομα και ομάδες να εντείνουν την προσέγγισή τους στην Πνευματική Ιεραρχία – το κέντρο της Αγάπης στον πλανήτη μας, καθώς και στη Σαμπάλλα – το κέντρο όπου η θέληση του Θεού είναι γνωστή.

Το ανώτερο διάλειμμα του 2025, το οποίο τώρα διανύουμε, σηματοδοτεί το τέλος ενός σταδίου προσπάθειας από την Πνευματική Ιεραρχία και την αρχή ενός νέου. Ο κύκλος που κλείνει, αναφερόμενος ως «Το Στάδιο του Προδρόμου», στόχευε στην εδραίωση μιας ατραπού δυναμικής αλληλεπίδρασης μεταξύ του ανθρώπινου και του πνευματικού βασιλείου σε προετοιμασία για το πρώτο στάδιο εξωτερίκευσης της Ιεραρχίας. Η ομαδική ευαισθησία στους ενεργειακούς ρυθμούς αυτού του επόμενου σταδίου και η έκφρασή του μέσω ομαδικής ακτινοβολίας αποτελεί ένα στόχο που αξίζει τις πιο ένθερμες προσπάθειές μας. Παρότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οποιαδήποτε νέα δυναμική μπορεί να χρειάζεται αρκετό χρόνο για την εδραίωσή της, ένας καινούργιος παλμός ενδέχεται να είναι ανιχνεύσιμος σε ένα σχετικά πρώιμο στάδιο.

Επιπλέον, στο βιβλίο *Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας* μάς λέγεται ότι «η μεγάλη Γενική Συνέλευση της Ιεραρχίας» πρόκειται να πραγματοποιηθεί το 2025.¹ Υποδεικνύεται ότι σε αυτή τη Συνέλευση «θα τεθεί κατά πάσα πιθανότητα η ημερομηνία για το πρώτο στάδιο της εξωτερίκευσης της Ιεραρχίας». Στα χρόνια που θα ακολουθήσουν αυτή τη Συνέλευση, είναι βέβαιο ότι οι όμιλοι μαθητείας θα εργαστούν εντατικά για να καταστούν ιδιαίτερα ευαίσθητοι στην Ιεραρχική εντύπωση, προκειμένου να διατυπώσουν νέες ιδέες και τρόπους προετοιμασίας των σύγχρονων διανοιών για την επανεμφάνιση. Τώρα είναι η ιδανική στιγμή για την εκκίνηση αυτού του έργου, με τις δυνάμεις της φώτισης που διαχέονται αυτή την περίοδο από τον αστερισμό του Ταύρου. Καθώς αυτές φορτίζουν την εσωτερική ατμόσφαιρα της γης, μια λέπτυνση των πέπλων μεταξύ του πνευματικού και του ανθρώπινου βασιλείου λαμβάνει χώρα, επιφέροντας μια αίσθηση συγχώνευσης και ενότητας. Αυτή είναι η κορυφαία στιγμή του πνευματικού ημερολογίου και η χαρμόσυνη προσδοκία αυτής της κατάστασης αποτυπώνεται απολύτως στον βασικό τόνο του Ταύρου: «*Βλέπω και όταν ο οφθαλμός ανοιχτεί, όλα είναι φως*». Ας περάσουμε τώρα σε μια παύση και στη συνέχεια ας προφέρουμε από κοινού τη Γκαγιάτρι.

Ω, Εσύ που ζωογονείς το σύμπαν,
Από τον Οποίο τα πάντα εκπορεύονται,
Στον Οποίο τα πάντα επιστρέφουν,
Αποκάλυψέ μας την όψη του αληθινού πνευματικού ήλιου
Κρυμμένο από έναν δίσκο Χρυσού Φωτός
Ωστε να γνωρίσουμε την Αλήθεια και να εκπληρώσουμε ακέραιο το καθήκον μας
Καθώς πορευόμαστε προς τα ιερά Σου πόδια.

OM

Σε πολλούς από εμάς είναι γνωστό το Φεστιβάλ του Βεσάκ και η ετήσια τελετή που λέγεται ότι λαμβάνει χώρα σε μια κοιλάδα των Ιμαλαΐων και στην οποία παρευρίσκονται ο Χριστός και μέλη της πνευματικής Ιεραρχίας. Μέσω αυτής της τελετής και τελετουργίας, ο Χριστός και οι μαθητές Του μαγνητίζουν τους πλανητικούς αιθέρες σε προετοιμασία για τις ενέργειες που πρόκειται να ληφθούν, τις οποίες στη συνέχεια απορροφούν καταλλήλως και ακτινοβολούν σε ολόκληρο τον πλανήτη. Στο αποκορύφωμα αυτής της εορτής, ο Βούδας φέρεται να εμφανίζεται και να δίνει την ευλογία Του. Στο βιβλίο *Η Εξωτερική της Ιεραρχίας*, διαβάζουμε:

«...Η ετήσια επιστροφή του Βούδα για να ευλογήσει το λαό Του παντού και να μεταδώσει το μήνυμα της σοφίας, του φωτός και της αγάπης στην ανθρωπότητα – καθώς έρχεται από την καθαυτή Καρδιά της Ίδιας της Θεότητας – είναι η εξωτερική μαρτυρία και εγγύηση της εσώτερης θείας καθοδήγησης και αποκάλυψης στον τωρινό παγκόσμιο κύκλο των 2500 ετών. Χρόνο με το χρόνο επιστρέφει. Για μια σύντομη στιγμή μάς υπενθυμίζει ότι ο Θεός υπάρχει και αγαπά πάντα· ότι δεν ξεχνά το λαό Του· ότι η καρδιά του σύμπαντος είναι αμετάβλητη συμπόνια και ότι ο άνθρωπος δεν είναι μόνος. Για να επέλθει αυτή η αναγνώριση και να κάνει εφικτή αυτή την εμφάνιση δημιουργείται ένα ζωντανό Τρίγωνο Ενέργειας και εστιάζεται μέσω τριών μεγάλων πνευματικών Ατόμων που εφελκύουν αναγνώριση τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση. Είναι γνωστοί στους οπαδούς κάθε πίστης και κάθε εθνικότητας. Αυτοί οι Τρεις είναι:

Ο Κύριος του Κόσμου, ο Αρχαίος των Ημερών, ο Σανάτ Κουμάρα, ο πλανητικός Λόγος, ο Μελχισεδέκ.

Ο Βούδας, ο Φωτισμένος, ο Αποκαλυπτής του φωτός και της σοφίας που έρχεται σε μας από πηγές πολύ μεγαλύτερες από την πλανητική μας Ζωή.

Ο Χριστός, ο Υιός του Πατρός, ο Παγκόσμιος Σωτήρας, ο Λυτρωτής, ο Κύριος της Αγάπης.

...Η πνευματική Του δύναμη πρέπει να υποβιβασθεί αν πρόκειται το ανθρώπινο γένος να αντέξει την πίεση της κρούσης της ενέργειας που χειρίζονται και ζητούν να διαβιβάσουν. Αυτή η διαδικασία του υποβιβασμού συμβαίνει τη στιγμή της Πανσελήνου του Μαΐου και φέρεται σε μια “εστία διαβίβασης” από τη μαζική πρόθεση της Ιεραρχίας και τη μαζική απαίτηση των ζηλωτών και μαθητών του κόσμου – που προσελκύεται από τη μαζική ανάγκη των ανθρώπων κάθε χώρας».²

Αυτές οι λέξεις καταδεικνύουν όχι μόνο την αιώνια παρουσία της Θεϊότητας, αλλά και το επίπεδο συνεργασίας που λαμβάνει χώρα μεταξύ του Χριστού και του Βούδα, αμφοτέρους τους οποίους θα συγκρατήσουμε στις σκέψεις μας κατά τη διάρκεια του διαλογισμού. Και οι δύο, αποτελούν από κοινού τέλειες εκπροσωπήσεις της Αγάπης-Σοφίας, ενώ η μεταξύ τους στενή σχέση συνεργασίας ως Αδελφών Αποκάλυψης έχει αυξήσει τα επίπεδα Φωτός, Αγάπης και Σκοπού στην ανθρώπινη συνείδηση ανά τους αιώνες. Αποτελεί μια οδυνηρή αλήθεια, ότι στο πέρασμα των αιώνων έχει χυθεί πολύ αίμα μέσω θρησκευτικών συγκρούσεων, λαμβανομένης υπόψη της στενής σχέσης μεταξύ της αντίστοιχης προέλευσής τους. Εσωτερικά κείμενα μάς πληροφορούν, ότι ο Κρίσνα ήταν στην πραγματικότητα μια προηγούμενη ενσάρκωση του Χριστού, προτού Αυτός εγκαινιάσει τη Χριστιανική εποχή επισκιάζοντας τον Δάσκαλο Ιησού. Ο Δάσκαλος Ιησούς, με τη σειρά του, επισκίασε αργότερα τον μεγάλο μύστη Μωάμεθ δίνοντας το έναυσμα στη Μουσουλμανική θρησκεία. Συνεπώς, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ένα χρυσό νήμα αλήθειας διατρέχει αυτές και άλλες παγκόσμιες θρησκείες, καθώς τελικά όλες τους συνδέονται με την ίδια πηγή.

Με αυτό το παμπεριεκτικό αίσθημα θρησκευτικής αλήθειας και ενότητας εργάζονται όσοι συνειδητά ή ασύνειδα είναι ευαίσθητοι στις ενέργειες που απελευθερώνονται από τον Κύριο του Κόσμου, τον Βούδα και τον Χριστό. Ο νέος όμιλος των παγκόσμιων υπηρετών είναι άνθρωποι από κάθε υπόβαθρο,

θηρσκεία και φιλοσοφία, οι οποίοι ανταποκρίνονται ως ψυχές σε ποικίλους βαθμούς στις ανώτερες επιρροές που εισρέουν στην ανθρώπινη συνείδηση αυτή την περίοδο. Συλλογικά, ενεργούν ως ένα όργανο όρασης για την ανθρωπότητα και πάνω τους φεγγοβολούν ακατάπαυστα οι φωτοδότες ακτίνες του Ταύρου. Ο Ταύρος λέγεται ότι κρύβει ολόκληρο το μυστικό του θείου σκοπού, το οποίο αποκαλύπτει με το άγγιγμα και το άνοιγμα του οφθαλμού του φωτός σε όσους είναι έτοιμοι να χρησιμοποιήσουν εκείνο που μεταδίδεται για το μέγιστο καλό. Ο όμιλος συμβολίζεται από τον Ταύρο που εφορμά μπροστά προς τη θειότητα και αφήνει στο διάβα του μια φωτεινή ατραπό για να φέγγει το δρόμο όσων ακολουθούν. Από κοινού τα μέλη αυτού του ομίλου υπηρετών, όπως και οι πρεσβύτεροι αδελφοί τους, είναι «παράγοντες αποκάλυψης» και όλοι όσοι υπηρετούν και αγαπούν τους συνανθρώπους τους ως ψυχές αποτελούν μέρος αυτής της ομαδικής διαδικασίας, βοηθώντας στη δημιουργία της ατραπού για την επιστροφή του Χριστού.

Το Φεστιβάλ του Βεσάκ συνιστά μια σπουδαία ενθύμηση ότι τελικά, ολόκληρη η ανθρωπότητα θα συνειδητοποιήσει το ένδοξο πεπρωμένο της να καταστεί ένας σταθμός λήψης και μετάδοσης ανάμεσα στα ανώτερα και τα κατώτερα βασίλεια της φύσης. Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε, ότι για το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας, ο άνθρωπος ήταν ο πραγματικός «χαμένος κρίκος» στην εξελικτική αλυσίδα. Φαίνεται ότι αυτό αρχίζει να το συνειδητοποιεί η ανθρωπότητα, καθώς εκατομμύρια άνθρωποι αναζητούν μεγαλύτερη αλήθεια και νόημα, ενώ ταυτόχρονα επιδεικνύουν ένα αίσθημα ενδιαφέροντος και ευθύνης για την ευημερία των άλλων, μαζί και για το ζωικό και φυτικό βασίλειο. Μια σφοδρή σύγκρουση διεξάγεται στην εσωτερική ζωή πολλών ανθρώπων αυτή την περίοδο, καθώς στρέφονται προς τον εαυτό τους και συνειδητοποιούν μέρος του σκότους μέσα τους. Αυτή είναι μια «ήσσωσιν αποκάλυψη» που προηγείται της ατραπού της φώτισης. Καθώς γίνεται αντιληπτό το σκότος μέσα στον ανθρώπινο ψυχισμό, συντελείται μεγάλη κάθαρση και εξαγνισμός και άρχεται ο αγώνας για τη μετατόπιση της ταυτότητας από έναν έντονο ατομικισμό σε ένα περισσότερο ομαδικό πνεύμα. Σε αυτό το στάδιο συνειδητοποιείται η μεγάλη αλήθεια του Βούδα, ότι η επιθυμία αποτελεί τη ρίζα κάθε δυστυχίας

Οι περισσότεροι σπουδαστές της Προαιώνιας Σοφίας είναι μάλλον εξοικειωμένοι με τις Τέσσερις Ευγενείς Αλήθειες του Βούδα που ανέκυψαν από τη φώτισή Του· απλά διατυπωμένες, αφορούν την αλήθεια του πόνου, την αιτία του πόνου, το τέλος του πόνου και την ατραπό που οδηγεί στην κατάπαυση του πόνου. Όλες μαζί αποκαλύπτουν ότι η ενέργεια της Επιθυμίας είναι αυτή που μας επιτρέπει να δραστηριοποιούμαστε στον κόσμο, αλλά αν δεν έχει ορθή κατεύθυνση εκφυλίζεται σε λαχτάρα για τις αισθήσεις που προκύπτει από αλληλοεπιδράσεις με την ύλη. Αυτή η λαχτάρα συνιστά το αίτιο του πόνου και της οδύνης.

Η σχέση ανάμεσα στην επιθυμία και τον πόνο λειτουργεί σύμφωνα με τον μεγάλο συμπαντικό Νόμο Αιτίου και του Αποτελέσματος. Στη βουδιστική φιλοσοφία ονομάζεται «Νόμος της Εξαρτημένης Προέλευσης» και βασίζεται στην απλή αλλά τόσο ουσιώδη φόρμουλα του Βούδα:

Όταν αυτό είναι, είναι αυτό. Από την ανάδυση αυτού προκύπτει η ανάδυση εκείνου.

Όταν αυτό δεν είναι, δεν είναι αυτό. Από την παύση αυτού προέρχεται η παύση εκείνου.³

Ο κεντρικός παράγοντας που λειτουργεί σε αυτή τη φόρμουλα θα μπορούσε να ονομαστεί το **σπέρμα της επιθυμίας**, με τη λέξη «σπέρμα» να περιγράφεται ποικιλοτρόπως ως «η γενεσιουργός αιτία από κάτω που αναπτύσσεται» και ως «το υποκείμενο στοιχείο ενός νέου οργανισμού σε έναν ήδη υπάρχοντα». Στο βιβλίο, *Εσωτερική Θεραπευτική*, ένα σπέρμα περιγράφεται ως «το πρώτο αποτέλεσμα ενός αρχικού αιτίου». [σελ. 320-1] Υπό αυτή την κατανόηση μπορούμε να εφαρμόσουμε τη φόρμουλα του Βούδα σε δύο από τις μεγάλες ανάγκες που αναφέρονται στα κείμενα της Αλικής Μπέιλη κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, γεγονός που ρίχνει κάποιο φως σχετικά με το πώς τα εθνικά σπέρματα της επιθυμίας εξελίχθηκαν στα παγκόσμια προβλήματα του σήμερα.

«Τα έθνη του Άξονα χρειάζεται να συλλάβουν τη διδασκαλία του Βούδα όπως τη διακήρυξε στις Τέσσερις Ευγενείς Αλήθειες· χρειάζεται να αντιληφθούν ότι αιτία όλης της θλίψης και της συμφοράς είναι η επιθυμία – επιθυμία για εκείνο που είναι υλικό. Τα Ηνωμένα Έθνη χρειάζεται να μάθουν να εφαρμόζουν το Νόμο της Αγάπης όπως διακηρύχτηκε στη ζωή του Χριστού και να εκφράσουν την αλήθεια ότι “ουδείς γαρ ημών εαυτώ ζη” καθώς και κανένα έθνος και ότι ο στόχος κάθε ανθρώπινης προσπάθειας είναι η *αγαπητική κατανόηση* που παρακινείται από ένα πρόγραμμα αγάπης για το σύνολο».⁴

Από πλευράς του «σπέρματος της επιθυμίας», θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε τα έθνη ως κύτταρα φωτός που ενώ παλεύουν να αναπτυχθούν σε έναν παγκόσμιο κοινωνικό οργανισμό, έχουν εντούτοις μολυνθεί από έναν ιό που ζει μέσα σε κάθε κύτταρο – ένα παράσιτο που κωδικοποιεί τις πρωτεΐνες του κυττάρου σύμφωνα με τις δικές του επιθυμίες υποκαθιστώντας τη σύνθεση που είναι απαραίτητη για τη δομή, τη λειτουργία και τη ρύθμιση του κοινωνικού οργανισμού. Μολονότι κάθε κύτταρο επιδεικνύει ένα στοιχείο ομαδικής επιδίωξης και ανάπτυξης προς το φως, ο ιός ευδοκίμει στο σκοτάδι, αναπαράγοντας τον εαυτό του μέσα στον ξενιστή για να προωθήσει τις δικές του διαχωριστικές επιθυμίες. Αυτός ο ιογενής υλισμός είναι εμφανής στα περισσότερα, αν όχι σε όλα τα έθνη σήμερα. Πιθανόν, αυτός να ήταν ένας από τους λόγους πίσω από την πρόσφατη πανδημία, καθώς οι πανδημίες χαρακτηρίζονται από το άναρχο ξέσπασμα των ενελκτικών ζώων στο αιθερικό σώμα του πλανήτη, οι οποίες δεν διαθέτουν διάκριση ούτε υπολογίζουν κατ’ ελάχιστο το προσωπικό κάρμα.

Οι πανδημίες αποτελούν εν πολλοίς απότοκο κατάχρησης της δομητικής ενέργειας της αγάπης-σοφίας που τα έθνη θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουν για τη δημιουργία του νέου παγκόσμιου οργανισμού υπό το φως της Χριστικής αρχής. Την εποχή της πανδημίας ανέλαμψε προς στιγμήν το όραμα της παγκόσμιας ενότητας, ωστόσο η ευκαιρία αυτή δεν καρποφόρησε και έτσι, η γοητεία του πλούτου και του κύρους απομάκρυναν για άλλη μια φορά το όραμα. Χρειάζεται, με κάποιο τρόπο, να αναζωογονηθεί το σπέρμα του Χριστικού Φωτός στα έθνη, ώστε να εξελιχθούν δυναμικά προς μια διεθνή σύνθεση. Αυτό είναι το νόημα της αιγιματικής βιβλικής φράσης «Η Επιθυμία Όλων των Εθνών». Τα κείμενα της Αλίκης Μπέιλι μάς πληροφορούν ότι ένα σπέρμα επιθυμίας λανθάνει στη συναισθηματική φύση κάθε έθνους, το οποίο, ωστόσο, σηματοδοτεί «μια βάση προόδου...». Είναι «η λεπτοφυής δύναμη πίσω από τις “σημαίες όλων των εθνών”... πίσω από τη σημαία βρίσκεται ένα σημείο δύναμης που συνιστά σημείο έμπνευσης για την ψυχή του λαού». Καθώς βλασταίνει «θα έχουμε τότε ένα έθνος που θα γαλβανίζεται σε δραστηριότητα από μια ενδόμυχη πνευματική ενέργεια ... το έθνος τότε θα συνδέεται – δια του σημείου στο κέντρο – με την πηγή της θείας έμπνευσης η οποία είναι μία για όλους τους τύπους, όλα τα έθνη και όλες τις φυλές σε χρόνο και χώρο».⁵

Αυτή η διαδικασία είναι πανομοιότυπη για άτομα όπως και για έθνη. Η πνευματοποίηση της επιθυμίας σε έφεση και αγάπη θα πρέπει να λάβει χώρα στο σύνολο των λαών κάθε έθνους, εγκαινιάζοντας μια εποχή όπου οι ανθρώπινες σχέσεις θα ανυψωθούν σε ένα εντελώς νέο επίπεδο, έξω από τις παραμορφωτικές δυνάμεις του χρόνου και του χώρου και μέσα σε σφαίρες αγνής ενέργειας. Εδώ, οι σχέσεις είναι άμεσες και αδιατάρακτες. Ο Κρισναμούρτι έγραφε ότι, μόνο όταν μπορούμε να βλέπουμε χωρίς προκαταλήψεις, είμαστε σε θέση να έρθουμε σε άμεση επαφή με οτιδήποτε ή οποιονδήποτε στη ζωή. Οι άνθρωποι γνωρίζονται μεταξύ τους μέσα από τις εικόνες που σχηματίζουν ο ένας για τον άλλο με τη σκέψη και όχι μέσα από άμεση εμπειρία. Οι εικόνες δημιουργούν χώρο ανάμεσα σε εμάς και σε αυτό που παρατηρούμε και σε αυτόν τον χώρο υπάρχει σύγκρουση. Όταν όμως επιδεικνύουμε νοητική συγκέντρωση και απόλυτη προσήλωση προσοχής, δεν υπάρχει παρατηρητής ή αντικείμενο προς παρατήρηση. Δεν υπάρχει κανενός είδους διαχωρισμός, παρά μόνο μια κατάσταση προσοχής που είναι ενεργειακά πλήρης.

«Όταν υπάρχει χώρος ανάμεσα σε εσάς και το παρατηρούμενο αντικείμενο», αναφέρει, «θα διαπιστώσετε ότι δεν υπάρχει αγάπη· και χωρίς αγάπη, δεν είναι δυνατόν να αναμορφώσουμε τον

κόσμο ή να τον βελτιώσουμε, όσο σκληρά και αν προσπαθούμε. Όταν υπάρχει χώρος υπάρχει σύγκρουση, όταν υπάρχει αληθινή σιωπή, που δεν βασίζεται στη διακοπή της σκέψης... αλλά σε κάτι απερίγραπτο – μια άχρονη κατάσταση, ένας διάπλατος, απέραντος ωκεανός – μόνο τότε σε αυτή την παρουσία, γινόμαστε ένας ζωντανός νους ο οποίος δεν έχει «κανένα κέντρο και επομένως οιονδήποτε χώρο και χρόνο». Ένας τέτοιος νους είναι απερίοριστος και αυτή είναι η μόνη αλήθεια, η μόνη πραγματικότητα». *Ελευθερία από το Γνωστό*, σ. 110 (προσαρμοσμένο).

Αυτά τα λόγια παρέχουν ένα όραμα του νου που υπάρχει τόσο στον Χριστό όσο και στον Βούδα, μια ύψιστη κατάσταση φώτισης σε ένα απερίοριστο πεδίο συμπαντικών σχέσεων, βάση του οποίου αποτελεί η αγάπη. Για να εκπληρώσουμε αυτό το όραμα του μέλλοντος βοηθώντας να καταστεί πραγματικότητα, θα χρειαστεί να λειτουργούμε ολόψυχα στο παρόν, πέραν οποιωνδήποτε υπολογισμών και επιφυλάξεων, διασφαλίζοντας ότι το μοναδικό φως που οδηγεί το όραμά μας είναι το φως της αγάπης, της ολότητας και της ενότητας. Αυτό είναι η πνευματοποίηση της επιθυμίας, στο βαθμό που κάθε σκέψη του εαυτού και της ατέλειωτης «λίστας των επιθυμιών» του εξαλείφεται από το φως ενός μεγαλύτερου οράματος. Η επιθυμία καθαυτή δεν είναι εσφαλμένη· χρειάζεται ωστόσο διαρκή επαναπροσδιορισμό καθ' όλη τη διάρκεια της εξελικτικής διαδρομής, έως ότου, στην ατραπό της επιστροφής, μετατραπεί σε ακατανίκητη επιθυμία συνεργασίας με το Άγιο Σχέδιο του Θεού. Οι πλανητικοί κυβερνήτες του Ταύρου έρχονται σε αυτό το σημείο να συνδράμουν την ανθρωπότητα· η Αφροδίτη, εξωτερικός κυβερνήτης και ο Ήφαιστος, εσωτερικός κυβερνήτης. Η συνδυασμένη ενέργεια αυτών των πλανητών μπορεί να βοηθήσει στην ενδυνάμωση της θέλησης για αγάπη στην ανθρώπινη συνείδηση, έως του σημείου, τελικά, που θα μπορέσει να *πυροδοτήσει ολόκληρο τον κόσμο με το πνεύμα της σχέσης*. Ενώ η Αφροδίτη διευκολύνει την ανάδυση της αρχής της αγάπης μέσω της κατευθυντήριας δύναμης του νου, ο Ήφαιστος είναι «ο θεός του ευεργετικού πυρός». Συνδυασμένες οι επιρροές αυτές έχουν πολλά να συνεισφέρουν στο φλογερό πνεύμα της σχέσης που οραματιζόμαστε να διαπερνά τον κόσμο.

Αυτό είναι ένα όραμα που αξίζει να διατηρούμε στο νου μας σε συνάρτηση με το Φεστιβάλ του Βεσάκ, καθώς συντελείται μια ευθυγράμμιση ανάμεσα σε εμάς και την Πνευματική Ιεραρχία, τον Χριστό, τον Βούδα και τον Κύριο του Κόσμου. Προσεγγίζουμε τις ανώτερες πηγές αλήθειας, χρησιμοποιώντας το άφθονο χορηγούμενο λυτρωτικό φως που μας περιβάλλει. Διατηρώντας το νου μας ανοιχτό σε αυτές τις δυνάμεις της φώτισης, εργαζόμαστε για την πνευματική αναζωογόνηση του κόσμου μας. Οραματιζόμαστε τις ενέργειες του Βεσάκ στην ανάπτυξη τους και τον Χριστό και τον Βούδα να ετοιμάζονται να μεταδώσουν εκείνες τις δυναμικότητες που θα διαμορφώσουν τον πλανήτη καθ' όλη τη διάρκεια του επόμενου έτους. Το έργο τους, της αδελφικής αποκάλυψης, συνεχίζει να ανυψώνει έναν ρημαγμένο κόσμο προς το βασίλειο της αλήθειας και της ομορφιάς. Η συνεργασία μας στο διαλογισμό σχηματίζει ένα ουσιώδες τμήμα της ιεραρχικής αλύσου, ενώ δια μέσου μιας μετουσιωμένης επιθυμίας και σιωπηλής, πύρινης έφεσης, το φως του Βεσάκ διαχέεται μέσα στις καρδιές μας, μέσω του ομίλου μας και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Αναφορές:

1. *Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας*, σ. 530
2. *Αυτόθι*, σσ 286-7
3. *Dependent Origination*, Rigpa Shedra. Rigpawiki.org
4. *Γοητεία, Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα*, σσ 165-6
5. *Μαθητεία στη Νέα Εποχή, Τόμ. II*, σ. 273